

Arrest

nr. 216 009 van 30 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. SOUDANT
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 17 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 juli 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 september 2018 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. GYSELEN, die *loco* advocaat D. SOUDANT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de voormalig bevoegde staatssecretaris neemt op 19 juli 2018 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing die verzoekster op 16 augustus 2018 ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

De mevrouw:

[...]

nationaliteit: Kameroen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 13,§3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 13 § 3 De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

1° indien zij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft

Overwegende dat mevrouw het Rijk is binnengekomen op 03.12.2016 met een visum D beperkt tot de duur van haar activiteiten als au-pair.

Overwegende dat zij in het bezit werd gesteld van een A-kaart voor de duur van de arbeidskaart B (VGB 461740 als au pair voor rekening van [A.-W. S.]) + 30 dagen, nl. tot 16.09.2017.

Overwegende dat zij uitzonderlijk nog een hernieuwing van haar arbeidskaart B had bekomen van het bevoegde Vlaamse gewest (arbeidskaart B met nummer VGB 481935 geldig tot 03.12.2017). De maximale duur van de plaatsing van een au pair vanaf aankomst in België bedraagt één jaar). Op 09.11.2017 stuurde de dienst Vreemdelingenzaken instructies om haar A-kaart te verlengen tot de eindduur van haar plaatsing als au pair, nl. tot 03.12.2017.

Overwegende dat de arbeidsvergunning van mevrouw thans is verstreken en zij niet meer als au pair actief is.

Overwegende dat haar A-kaart is verstreken sedert 16.09.2017. Zij verblijft langer dan de toegestane duur van haar machtiging in het Rijk.

De erg korte duur van haar verblijf in België is niet van die aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen. Mevrouw was slechts gemachtigd tot een verblijf uitdrukkelijk van tijdelijke aard beperkt tot duur van haar activiteiten als au pair met de daaraan gekoppelde arbeidskaart B. Mevrouw wist dat de plaatsing als au pair beperkt was in tijd tot de duur van haar activiteiten. Dat zij inwoonde in het gastgezin van haar zus [W.S., A.] om de activiteiten als au pair uit te oefenen doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Er wordt niet aangetoond dat artikel 8 EVRM van toepassing zou zijn en dat er sprake zou zijn van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en haar zus. Deze afhankelijkheidsrelatie moet de gebruikelijke banden die tussen gezinsleden bestaan overstijgen. Mevrouw heeft niet aangetoond dat de banden met haar zus zo sterk zouden zijn dat als gevolg van een scheiding zij niet in staat zou zijn zelfstandig te functioneren. Er dient in dit kader opgemerkt te worden dat betrokkene jarenlang gescheiden van haar zus in Kameroen heeft gewoond, en zij dus geen gezinscel vormde met mevrouw [W.S., A.] die al sinds 2003 in België verblijft en ondertussen Belg is geworden.

(...)”

2. Over de rechtspleging

Waar verzoekster vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal, dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze wordt geregeld door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39, § 1, van de wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken (hierna: de Bestuurstaalwet) bepaalt het volgende:

“In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling.”

Artikel 17, § 1, A, 1°, van de Bestuurstaalwet voorziet als volgt:

“In zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met de andere diensten van Brussel-Hoofdstad gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgend onderscheid :

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is :

1° uitsluitend in het Nederlands of in het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;”.

De bestreden beslissing, die geen antwoord vormt op enige vraag van verzoekster, diende *in casu*, conform de Bestuurstaalwet, te worden opgesteld in de taal van het gebied waar verzoekster woont, of verblijft, of wordt aangetroffen (cf. RvS 11 februari 2000, nr. 85.303; RvS 10 februari 2006, nr. 154.741). De bestreden beslissing is geen akte waaromtrent verzoekster als particulier het gebruik van een bepaalde taal kan eisen (cf. RvS 22 februari 2000, nr. 85.469; RvS 6 april 2000, nr. 86.715).

Uit de aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster woonachtig is in de gemeente Sint-Pieters-Leeuw, een Vlaamse gemeente. De bestreden beslissing werd haar zo ook betekend door de waarnemend burgemeester van de gemeente Sint-Pieters-Leeuw. Het staat niet ter discussie dat in Sint-Pieters-Leeuw alleen het Nederlands als bestuurstaal mag worden gebruikt. Er dient dan ook te worden aangenomen dat de Nederlandse taal de taal is die verweerder, conform de Bestuurstaalwet, diende te hanteren.

Het gegeven dat verzoekster een vraag tot statuutwijzing en een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet richtte tot verweerder in de Franse taal, houdt niet in dat verweerder deze taal ook dient te hanteren bij het nemen van een politiemaatregel op het ogenblik dat verzoekster zich in het Nederlandse taalgebied bevindt.

Ter zake moet overigens worden vastgesteld dat er tot aan de sluiting van de debatten op geen enkel moment een probleem is gerezen op dit vlak.

Er kan, gezien voorgaande vaststellingen, niet worden ingegaan op de vraag van verzoekster om de Franse taal als taal van de procedure te gebruiken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van

onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de terugkeerrichtlijn), van artikel 22 van de Grondwet, van artikel 41 van de Bestuursstaalwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis, 13, 51/4, § 3, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheids- en proportionaliteitsbeginsel, van het hoorrecht en van het algemene rechtsbeginsel *audi alteram partem*. Zij betoogt nog dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout.

Verzoekster verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"1. IN RECHTE

1.1.

Artikel 51/4, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielpcedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald. Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing."

Indien de vreemdeling zich niet in het toepassingsveld van artikel 51/4, §3 van de Vreemdelingenwet bevindt, worden de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken toegepast.

Artikel 41, §1er van de gecoördineerde Wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken bepaalt:

« De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend."

De gecoördineerde Wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken zijn van openbare orde. Hun toepassing voorziet ook geen enkele uitzondering.

Zie: Arrest nr. 88 289 van de Raad van State van 27 juni 2000

1.2.

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen legt voor de overheid de verplichting op haar beslissingen te motiveren.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen voorziet eveneens een algemene motiveringsplicht van bestuurshandelingen met een individuele strekking. Immers, artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen bepaalt uitdrukkelijk:

« De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De formele motiveringsplicht bevat dus twee aspecten: het bestaan van een motivering en het adequate karakter hiervan.

Aan de hand van de motivering moet de bestuurde kunnen inzien welke redenen de overheid ertoe geleid hebben de beslissing te nemen.

Een motivering die met tegenstrijdigheden aangetast is, is niet afdoende.

Een onvolledige, gebrekkige of gestereotypeerde motivering is evenmin afdoende.

Zie: Arrest nr. 112.059 van de Raad van State d.d. 30 oktober 2002 Arrest nr. 120.101 van de Raad van State d.d. 2 juni 2003

Arrest nr. 16.564 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 29 september 2008

De administratieve rechter toetst het afdoende karakter van de motivering aan de hand van haar juistheid, toelaatbaarheid en relevantie.

Zie: Arrest nr. 105.385 van de Raad van State d.d. 25 april 2002 Arrest nr. 115.571 van de Raad van State d.d. 10 februari 2003 Arrest nr. 120.101 van de Raad van State d.d. 2 juni 2003 Arrest nr. 14 367 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 24/07/08; Arrest nr. 16.564 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 29/09/08;

De motivering dient ook te antwoorden, minstens op een impliciete doch zekere wijze, op de essentiële elementen die de betrokkene heeft ingeroepen.

Zie: Arrest nr. 101.283 van de Raad van State d.d. 29 november 2001 Arrest nr. 97.866 van de Raad van State d.d. 13 juli 2001

Indien buitengewone omstandigheden ingeroepen worden, dient de overheid deze omstandigheden te onderzoeken en haar beslissing te motiveren in het licht van de ingeroepen omstandigheden. Er is geen sprake van afdoende motivering indien uit de motivering blijkt dat voorgelegde elementen of stukken niet onderzocht werden door de overheid.

Zie: Arrest nr. 120.101 van de Raad van State d.d. 2 juni 2003 Arrest nr. 105.385 van de Raad van State d.d. 25 april 2002

1.3.

Het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur erkent eveneens een motiveringsplicht voor alle bestuurshandelingen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur legt daarnaast nog drie bijkomende verplichtingen op, met name de zorgvuldigheidsplicht, de nauwkeurigheidsplicht en de evenredigheidsplicht.

De zorgvuldigheidsplicht brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige en nauwkeurige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding. (Zie A. MAST, OVERZICHT VAN HET BELGISCH ADMINISTRATIEF RECHT, p.52)

(...) "Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding." (...)

(...) "Vervolgens wordt erop gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen." (...)

Zie: Arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 24 februari 2009 nr. 23.538 Arresten van de Raad van Staten dd. 2 februari 2007, nr. 167 411 en 14 februari 2006, nr. 154 954 Arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 22 december 2009 nr. 36 480

Het evenredigheidsbeginsel strekt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Een appreciatiefout in hoofde van de overheid bij het nemen van een beslissing tast de relevantie, de opportuniteit of het geschikt karakter hiervan aan. In een dergelijk geval dient de beslissing vernietigd te worden.

Krachtens het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald de nauwkeurigheidsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en de evenredigheidsplicht, kan de overheid geen bevel om het grondgebied te verlaten afleveren zonder eerst een reeds hangende aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te onderzoeken.

Zie:

Arrest nr. 85524 van de Raad van State van 22/02/2000

Arrest nr. 132.970 van de Raad van State van 24/06/2004

Arrest nr. 156.424 van de Raad van State van 15/03/2006

Arrest nr. 20.075 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 08/12/2008

Zie ook: RASSART H., « La jurisprudence du Conseil d'Etat concernant l'article 9 alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980 (1998-2000) », in RDE, 2000, n° 109, pp. 326

1.4.

Artikel 13 van het EVRM waarborgt het recht op een effectief beroep.

Het recht op een effectief beroep wordt gewaarborgd door artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

1.5.

Artikel 8 van het EVRM beschermt ook het recht op privé- en familielevens.

Een verwijderingsmaatregel is een inmenging in het recht op privé- en familielevens van de vreemdeling die enkel toegelaten kan worden indien deze in een democratische maatschappij verantwoord kan worden.

Zie: Arrest nr. 78711 van de Raad van State van 11/02/1999

Arrest nr. 105.428 van de Raad van State van 09/04/2002

Arrest nr. 20.075 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 08/12/2008

Het recht van de Staten om migratie en hun grenzen te controleren neemt niet weg dat grondrechten van vreemdelingen geëerbiedigd moeten worden.

Zie:

Arrest nr. 13178/03 van het EHRM van 12 oktober 2006

1.6.

Artikel 22 van de Grondwet en artikel 7 van het Handvest van grondrechten van de Europese Unie waarborgt ook het recht op privé- en familielevens.

1.7.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 voorziet ook wat volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven bepaalt:

« Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie- en gezinslevens;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement. »

Artikel 13, §3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 bepaalt:

« De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3°

Wanneer de in het eerste lid bedoelde vreemdeling vergezeld of vervoegd werd door een in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° bedoeld familielid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong»

De politiemachten die in 13, §3 van de Vreemdelingenwet worden voorzien stellen de Belgische Staat niet vrij om zijn internationale verplichtingen na te leven.

Zie:

Arrest nr. 14.727 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31/07/2008

Arrest nr. 20.075 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 08/12/2008

Artikel 13 van de Vreemdelingenwet voorziet voor de minister de mogelijkheid om (eventueel) een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Het is echter geen verplichting. Er is dus geen sprake van een gebonden bevoegdheid.

Gelet op de normenhierarchie wegens artikelen 3 en 8 van het EVRM zwaarder door dan de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Zie:

Arrest nr. 116 003 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19/12/2013

1.8.

Artikel 62 van de Vreemdelingenrecht voorziet ook een hoorrecht.

Er bestaat ook een algemeen rechtsbeginsel « audi alteram partem » dat de overheid verplicht de betrokkene te horen voordat er nadelige beslissing genomen wordt. Zo kan de betrokkene zijn argumenten uiteenzetten met het oog op de bewaring van zijn belangen.

Zie:

Arrest nr. 169 112 van de Raad van State van 19/03/2007

Arrest nr. 230 256 van de Raad van State van 19/02/2017

Besturen zoals de Dienst Vreemdelingenzaken kunnen dit algemeen rechtsbeginsel met betrekking tot het hoorrecht niet negeren.

Zie:

Arrest nr. 230 256 van de Raad van State van 19/02/2015

Dit algemeen rechtsbeginsel is ook van toepassing in onderhavig geval vermits de afgeleverde bijlage 13 een ongunstige maatregel is.

Het algemeen rechtsbeginsel « audi alteram partem » wordt ook gewaarborgd in het recht van de Europese Unie;

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft ook bevestigd dat het hoorrecht van de Vreemdeling een algemeen rechtsbeginsel is, dat zich aan de Lidstaten opdringt zelfs als het niet uitdrukkelijk voorzien wordt in de regelgeving.

Zie:

Arrest C-277/11 van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 22 november 2012

In een arrest van 19/03/2013 heeft Uw Raad ook bevestigd dat een vreemdeling het recht heeft om gehoord te worden als het bestuur overweegt tegen haar/hem een ongunstige beslissing te nemen.

In onderhavig geval steunt verwerende partij haar bevel om het grondgebied te verlaten op artikel 13 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij diende dus rekening te houden met "het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand" conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Overigens is artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de overschrijving in het Belgisch recht van Richtlijn 2008/115/EG. De algemene rechtsbeginselen van het Unierecht dienen toegepast te worden door de Lidstaten.

Een bevel om het grondgebied te verlaten is kennelijk een ongunstige maatregel die vereist dat een vreemdeling gehoord wordt.

2. IN CASU

2.1.

De bestreden beslissing werd genomen in de Nederlandse taal.

Nochtans heeft verzoekster, zowel bij haar aanvraag dd. 30/11/2017 voor een statuutswijziging als bij haar aanvraag dd. 13/06/2018 voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op uitdrukkelijke wijze, voor de Franse taal gekozen als proceduretaal. (Stukken 2 en 3)

Verzoekster heeft de taal van de procedure gekozen overeenkomstig artikel 41, §1 van de gecoördineerde Wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken.

Immers, de twee aanvragen van verzoekster, met name de aanvraag voor een statuutswijziging en de aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 51/4, §3 van de Vreemdelingenwet vermits zij nooit een aanvraag tot internationale bescherming heeft ingediend.

In casu schendt de bestreden beslissing dus op kennelijke wijze artikel 41 §1 van de gecoördineerde Wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken. De bestreden beslissing is ook tegenstrijdig met 51/4, §3 van de Vreemdelingenwet.

Overigens zijn de de gecoördineerde Wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken van openbare orde.

2.2.

Verzoekster heeft nauwe banden ontwikkeld met de jonge kinderen van haar zus. Immers is zij een volwaardig lid van het gezin geworden.

Tijdens het academiejaar 2017-2018 heeft verzoekster studies en taaiopleidingen ondernomen. Verzoekster is met haar taalopleiding begonnen toen zij nog over een geldige verblijfstitel beschikte.

Op 30/11/2017 heeft verzoekster, voor het verstrijken van haar legaal verblijf, een aanvraag voor een statuutswijziging ingediend.

Daar verwerende partij geen standpunt innam met betrekking tot haar statuutswijziging heeft verzoekster op 13/06/2018 ook een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend.

Door de ontstentenis van antwoord vanwege verwerende partij met betrekking tot de aanvraag voor een statuutswijziging, heeft verzoekster jammer genoeg haar taalopleiding moeten onderbreken. Immers, de onderwijsinstelling eiste een geldige verblijfstitel.

Na een taalopleiding wenst verzoekster een cursus informatica en communicatietechnologieën te volgen. Die projecten en studieplannen werden op gang getrokken toen verzoekster nog over een legaal verblijf beschikte.

Tot op heden heeft verwerende partij niet geantwoord op de bovenvermelde aanvragen d d 30/11/2017 en d.d. 13/06/2018

Al die elementen - op de ziekte van de zus van verzoekster na die pas na de beslissing is ontdekt - werden aan verwerende partij meegedeeld in de aanvraag d.d. 30/11/2017 voor een statuutswijziging en in de aanvraag d.d. 13/06/2018 voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Niettemin heeft verwerende partij geen rekening gehouden met al die elementen die op 30/11/2017 en op 13/06/2018 werden ingeroepen, namelijk het privé- en familieleven van verzoekster, haar affectieve banden in België (o.a. met de minderjarige kinderen van haar zus voor wie zij zorgt), haar studieprojecten, ... Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook dat verwerende partij die elementen niet eens heeft onderzocht.

De bestreden beslissing beperkt zich tot een "gestereotypeerde" zin zoals «de erg korte duur van haar verblijf in België is niet van dien aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen» om onterecht te stellen dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Een dergelijke gestereotypeerde en gebrekkige motivering is niet afdoende. Een dergelijke motivering is evenmin ernstig.

In de bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over de gevolgde opleidingen of haar studieproject. De bestreden beslissing houdt geen rekening met de zeer jonge leeftijd van de kinderen voor wie verzoekster al meer dan één jaar zorgt.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook dat verwerende partij in casu niet is overgegaan tot een afweging van de respectieve belangen.

De proportionaliteit tussen de beslissing en de gevolgen voor de betrokkenen werd evenmin onderzocht. Nochtans vloeit dit proportionaliteitsvereiste uit artikel 8 van het EVRM voort.

De bestreden beslissing vermeldt de aanwezigheid van de familie van verzoekster op het grondgebied en hun sterke banden met verzoekster ook niet.

Bovendien werd onlangs (juli 2018) ontdekt dat Mevrouw [W.S.], de zus van verzoekster, aan borstkanker lijdt. Mevrouw [W.S.] wordt in september 2018 opgenomen in het ziekenhuis voor de behandeling van haar kanker. (stukken 4, 5 en 6)

De jonge kinderen met wie verzoekster sterke banden heeft kunnen ontwikkelen, zullen meer dan ooit de aanwezigheid van verzoekster nodig hebben.

Tijdens haar langdurige medische behandeling zal Mevrouw [W.S.] meer dan ooit de aanwezigheid van verzoekster nodig hebben om voor haar jonge kinderen te zorgen.

Door verzoekster te bevelen het grondgebied te verlaten brengt verwerende partij de relatie van verzoekster met haar minderjarige neefjes en haar zus in het gedrang. De bestreden beslissing tast ook de nauwe socio-affectieve banden aan die verzoekster in België heeft kunnen ontwikkelen.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de aanvraag d.d. 30/11/2017 voor een statuutswijziging en de aanvraag d.d. 13/06/2018 voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, (stukken 2 en 3)

Tot op heden heeft tegenpartij niet geantwoord op de bovenvermelde aanvragen die nog steeds hangende zijn.

In casu heeft verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd lastens verzoekster zonder de bovenvermelde aanvragen d.d. 30/11/2017 en d.d. 13/06/2018 te hebben onderzocht en te hebben beantwoord.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat tegenpartij de twee bovenvermelde aanvragen d.d. 30/11/2017 en d.d. 13/06/2018 (statuutswijziging en aanvraag voor een machtiging tot verblijf) niet heeft onderzocht. In de bestreden beslissing wordt overigens met geen woord gerept over die twee aanvragen.

In de bestreden beslissing houdt tegenpartij geen rekening met de in de aanvragen ingeroepen elementen, zoals het privé- en familieleven van verzoekster, haar beroepsvooruitzichten en de hervatting van haar studies in België.

Door een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren zonder de in de bovenvermelde aanvragen d.d. 30/11/2017 en d.d. 13/06/2018 ingeroepen elementen te hebben onderzocht en te hebben beantwoord schendt verwerende partij het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald de nauwkeurigheidsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, de voorzichtigheidsplicht, de evenredigheidsplicht en de motiveringsplicht. Zodoende heeft tegenpartij ook een kennelijke appreciatiefout begaan.

Door een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren zonder de in de bovenvermelde aanvragen d.d. 30/11/2017 en d.d. 13/06/2018 ingeroepen elementen te hebben onderzocht en te hebben beantwoord schendt verwerende partij artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In de bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over de argumenten van de aanvraag d.d. 30/11/2017 voor een statuutswijziging en van de aanvraag d.d. 13/06/2018 voor een machtiging tot verblijf. In de bestreden beslissing worden de twee bovenvermelde aanvragen zelfs niet vermeld. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Door een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren zonder de in de bovenvermelde aanvraag d.d. 13/06/2018 ingeroepen buitengewone omstandigheden te hebben onderzocht schendt verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Door lastens verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren zonder rekening te houden met de ingeroepen argumenten met betrekking tot haar privé- en familieleven in België, haar

beroepsvooruitzichten en de hervatting van haar studies schendt verwerende partij ook artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 22 van de Grondwet, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, het proportionaliteitsbeginsel en artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Door een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren zonder de in de bovenvermelde aanvragen d.d. 30/11/2017 en d.d. 13/06/2018 ingeroepen elementen te hebben onderzocht en te hebben beantwoord wordt verzoekster beroofd van haar recht op een effectief beroep. Bij verwijdering zullen de in de bovenvermelde aanvragen ingeroepen argumenten immers nooit behandeld worden door verwerende partij noch door Uw Raad. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van Europese Unie.

Door een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren zonder de in de bovenvermelde aanvragen d.d. 30/11/2017 en d.d. 13/06/2018 ingeroepen elementen te hebben onderzocht en te hebben beantwoord heeft verwerende partij gehandeld alsof zij krachtens artikel 13 van de Vreemdelingenwet alleen een gebonden bevoegdheid had. Nochtans voorziet artikel 13 van de Vreemdelingenwet alleen een "mogelijkheid" om een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Door automatisch en zonder belangenafweging een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, alsof het een gebonden bevoegdheid was, heeft verwerende partij artikel 13 van de Vreemdelingenwet geschonden. Zodoende heeft verwerende partij ook het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald de nauwkeurigheds-, de zorgvuldigheids-, de voorzichtigheids-, de evenredigheds- en de motiveringsplicht geschonden. Verwerende partij heeft hierdoor ook een kennelijke appreciatiefout begaan.

2.3.

Onafhankelijk van de aanvraag d.d. 30/11/2017 voor een statuutswijziging en van de aanvraag d.d. 13/06/2018 voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wist verwerende partij dat verzoekster als au pair-meisje naar België is gekomen om voor de kinderen van haar zus. Mevrouw [W.S.], te zorgen.

Gelet op de reden waarvoor verzoekster naar België kwam (het door verwerende partij toegekende statuut als au pair-meisje), wist verwerende partij dat verzoekster al meer dan één jaar voor de jonge kinderen van haar zus zorgt. Hierdoor wist verwerende partij ook dat verzoekster met het gezin samenwoont en dat sterke banden zich hebben moeten ontwikkelen tussen verzoekster en de minderjarige kinderen van haar zus.

Verwerende partij diende ook te weten dat dergelijke omstandigheden ook sterke socioaffectieve banden doen ontstaan met België.

Bijgevolg is het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten in die omstandigheden strijdig met artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 22 van de Grondwet, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald de nauwkeurighedsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, de voorzichtigheidsplicht, de evenredighedsplicht en de motiveringsplicht.

2.4.

Uit het administratief dossier zou evenwel moeten blijken dat verwerende partij verzoekster nooit heeft opgeroepen of uitgenodigd om op effectieve en nuttige wijze haar standpunt mede te delen voordat een nadelige beslissing werd genomen.

Indien verwerende partij verzoekster had gehoord, zou verzoekster de volgende elementen hebben kunnen laten gelden:

- Haar privé- en familielevens met haar zus, diens partner en hun minderjarige kinderen voor wie zij al meer dan één jaar zorgt en met wie zij nauwe affectieve banden heeft ontwikkeld;
- Haar studieproject dat tijdens haar legaal verblijf werd begonnen;
- Haar hangende aanvraag dd. 30/11/2017 tot statuutswijziging en haar aanvraag d.d. 13/06/2018 tot machtiging tot verblijf;

De miskennis van het hoorrecht van verzoekster heeft dus een beslissende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing. Immers, verwerende partij was niet verplicht de beslissing op grond van artikel 13 van de Vreemdelingenwet te nemen daar het niet om een gebonden bevoegdheid gaat.

Door verzoekster niet te horen heeft verwerende partij haar hoorrecht geschonden, o.a. het algemeen rechtsbeginsel «audi alteram partem» en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft verzoekster niet gehoord voordat zij een nadelige beslissing heeft genomen op grond van artikel 13 van de Vreemdelingenwet. Zodoende heeft verwerende partij gehandeld alsof zij krachtens artikel 13 van de Vreemdelingenwet alleen een gebonden bevoegdheid had. Nochtans

voorziet artikel 13 alleen een mogelijkheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Bijgevolg diende verwerende partij verzoekster te horen voor de eventuele toepassing van artikel 13 van de Vreemdelingenwet daar het niet om een gebonden bevoegdheid gaat. Door verzoekster niet te horen heeft verwerende partij dus ook artikel 13 van de Vreemdelingenwet geschonden.”

3.2. In zoverre verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing verkeerdelijk, en met miskennis van artikel 41, § 1, van de Bestuursaalwet en artikel 51/4, § 3, van de Vreemdelingenwet, is genomen in de Nederlandse taal, wijst de Raad op zijn eerdere bespreking in verband met de taal van de procedure. Hierbij werd er reeds op gewezen dat de bestreden beslissing geen antwoord vormt op enige vraag van verzoekster en deze *in casu* correct in het Nederlands werd genomen, zijnde de taal van het gebied waar verzoekster woont en is aangetroffen. De Raad wees er hierbij ook reeds op dat het gegeven dat verzoekster een vraag tot statuutwijziging en een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet richtte tot verweerder in de Franse taal, niet inhoudt dat verweerder deze taal eveneens dient te hanteren bij het nemen van een politiemaatregel op het ogenblik dat verzoekster zich in het Nederlandse taalgebied bevindt. Artikel 41, § 1, van de Bestuursaalwet is in deze niet van toepassing. Verzoekster erkent verder zelf dat artikel 51/4, § 3, van de Vreemdelingenwet in haar situatie niet speelt, waar zij op geen enkel ogenblik een verzoek tot internationale bescherming indiende, zodat ook niet valt in te zien dat de bestreden beslissing dan met miskennis van deze wetsbepaling is genomen.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In deze beslissing kunnen op duidelijke wijze de juridische en feitelijke overwegingen worden gelezen die tot deze beslissing hebben geleid. Hierbij wordt ingegaan op de concrete situatie van verzoekster. Er wordt ingegaan op haar verblijfsrechtelijke situatie en er blijkt uit de motivering een toetsing aan artikel 8 van het EVRM. Verzoekster overtuigt niet dat er sprake zou zijn van een louter “*gestereotypeerde*” beslissing. Ten overvloede dient bovendien te worden geduïd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). De Raad stelt op basis van de voorliggende stukken nog vast dat verweerder op 28 juni 2018 reeds een beslissing nam inzake verzoeksters vraag tot statuutwijziging en aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waardoor niet blijkt dat hieromtrent nog specifiek diende te worden gemotiveerd in de bestreden beslissing zelf. De Raad stelt vast dat de voorziene motivering pertinent en draagkrachtig is. Het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen, wordt niet aangetoond.

3.4. Waar verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de (motieven van de) bestreden beslissing en stelt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster eveneens geschonden acht – legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 13, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet – bepaling waarvan toepassing wordt gemaakt in de bestreden beslissing – luidt als volgt:

*“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:
1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;
[...].”*

Verzoekster betwist niet dat zij slechts was toegelaten of gemachtigd tot een beperkt verblijf in België op grond van haar activiteiten als *au pair*, en dat dit verblijf een einde nam op 3 december 2017. In de bestreden beslissing werd dan ook correct vastgesteld dat verzoekster op het ogenblik van het nemen van deze beslissing langer in het Rijk verbleef dan de beperkte tijd waarvoor zij was toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk. Verzoekster bevond zich dan ook in de situatie waarin haar met toepassing van artikel 13, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet een bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

In het licht van de verdere motivering in de bestreden beslissing dat de erg korte duur van het verblijf in België van verzoekster niet van die aard is dat zij de banden met haar herkomstland heeft verloren, dat zij wist dat zij slechts was gemachtigd tot een tijdelijk verblijf voor de duur van haar activiteiten als *au pair* en dat niet blijkt dat er tussen haar en haar zus (en diens gezinsleden) sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband zodat niet blijkt dat een schending van artikel 8 van het EVRM aan de orde is, kan verder niet worden aangenomen dat verweerder op automatische wijze toepassing zou hebben gemaakt van de voormelde wetsbepaling, zonder enig individueel onderzoek.

3.5. Verzoekster stelt dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de elementen zoals zij deze inriep in haar vraag tot statuutwijziging van 30 november 2017 en haar aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 13 juni 2018. Meer concreet stelt zij dat ten onrechte geen rekening is gehouden met haar privé- en familieleven, haar affectieve banden met België (in het bijzonder met de kinderen van haar zus voor wie zij stelt te zorgen) en haar studieprojecten. Zij merkt op dat inzake deze elementen geen enkel onderzoek plaatsvond.

De Raad stelt vast dat verzoekster op 30 november 2017, op een ogenblik dat haar verblijf nog net geldig was, verzocht om een statuutwijziging, meer bepaald verzocht zij om als student verder in het Rijk te mogen blijven. Dit schrijven werd op 4 december 2017 ontvangen door verweerder. Verzoekster wees op een door haar gevolgde cursus Nederlands en een cursus informatica en communicatiewetenschap en haar wens om op termijn hogere studies aan te vatten in België zoals bedoeld in artikel 58 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kon nog niet toelichten welke studie in het hoger onderwijs zij dan wenste aan te vatten, en aan welke onderwijsinstelling.

Op 13 juni 2018 diende verzoekster vervolgens een aanvraag in om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. Deze werd door verweerder ontvangen op 18 juni 2018. In deze aanvraag gaf zij zelf aan dat deze aanvraag een herkwalificatie was van haar eerdere vraag voor een statuutwijziging. Er kan dan ook worden aangenomen dat het in wezen één en dezelfde aanvraag betreft.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder op 28 juni 2018 de beslissing nam dat de aanvraag van 4 december 2017, geactualiseerd op 20 december 2017 en op 18 juni 2018, zonder gevolg wordt gelaten, waar verzoekster deze rechtstreeks indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken in Brussel, terwijl artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat de verblijfsaanvraag moet worden ingediend bij de burgemeester van de verblijfplaats in België. Deze beslissing wordt, tot aan haar eventuele nietigverklaring, verondersteld in overeenstemming met de wet te zijn genomen. Verzoekster houdt dan ook ten onrechte voor dat haar voormelde aanvraag nog steeds hangende was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing of dat deze op zich het nemen van de bestreden beslissing verhinderde. Gelet op de tussengekomen beslissing blijkt niet dat verweerder met deze aanvraag zelf nog specifiek rekening diende houden.

3.6. In zoverre verzoekster zich beroept op een privé- dan wel gezins- of familielevens in België in de zin van artikel 8 van het EVRM waarmee volgens haar geen rekening is gehouden, in het bijzonder haar banden met haar zus en diens kinderen en haar studieprojecten, wordt het middel mede in het licht van deze verdragsbepaling onderzocht.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster beroept zich allereerst op een gezins- of familielevens met haar zus met de Belgische nationaliteit en diens kinderen. Zij stelt een volwaardig lid te zijn geworden van het gezin van haar zus.

Allereerst wordt vastgesteld dat verzoekster niet dienstig kan voorhouden als zou met deze ingeroepen relaties op geen enkele wijze rekening zijn gehouden. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder is nagegaan of gelet op deze relaties artikel 8 van het EVRM zich verzet tegen een verwijderingsmaatregel. In de bestreden beslissing wordt er zo rekening mee gehouden dat verzoekster als *au pair* inwoonde bij het gezin van haar zus in België. Verweerder wijst erop dat verzoekster wist dat deze plaatsing als *au pair* beperkt was in de tijd. Hij oordeelt dat niet blijkt dat er sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie, waardoor niet blijkt dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM in deze optreedt. Hij motiveert dat verzoekster niet aantoonde dat de banden met haar zus zo sterk zouden zijn dat als gevolg van een scheiding zij niet in staat zou zijn zelfstandig te functioneren en merkt op dat verzoekster jarenlang gescheiden heeft gewoond van haar zus.

Verweerder weerhoudt dus geen beschermenswaardig gezins- of familielevens tussen verzoekster enerzijds en haar zus en diens gezinsleden anderzijds. Verzoekster geeft aan dit motief te betwisten.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden, zoals tussen meerderjarige zussen, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Verzoekster blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat er tussen haar en haar zus, en in het verlengde hiervan tussen haar en de kinderen van haar zus, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van bijzondere elementen van afhankelijkheid,

andere dan de gewone affectieve banden. Zij weerlegt het motief niet dat niet blijkt dat zij niet in staat zou zijn om zelfstandig te functioneren zonder de aanwezigheid van haar zus in België, van wie zij jarenlang gescheiden heeft geleefd. Zij toont verder niet aan dat haar zus niet in de mogelijkheid was om zelf in te staan voor de zorg voor en opvoeding van haar kinderen, of dat verzoeksters aanwezigheid in dit verband noodzakelijk was. Verzoekster en haar zus wisten ook vanaf het begin dat de activiteiten van verzoekster als *au pair* beperkt zouden zijn in de tijd. Verzoekster geeft ook niet aan dat zij nog specifieke zorgtaken of opvoedkundige op zich nam in het gezin van haar zus ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. Er blijkt niet dat verzoekster op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing een dermate gewichtige rol speelde in het leven van deze kinderen, dat zij voor deze kinderen een moederfiguur was, en waardoor deze band als gezins- of familieleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen. Verzoekster wijst nog op de zeer jonge leeftijd van de kinderen van haar zus, maar er blijkt niet dat de (jonge) leeftijd van deze kinderen op zichzelf een determinerend gegeven is wat het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven betreft, waardoor niet blijkt dat dit specifiek in de beoordeling diende te worden betrokken.

Verzoekster weerlegt het motief in de bestreden beslissing niet dat niet blijkt dat er tussen haar en haar zus (en diens gezinsleden) ten tijde van het nemen van deze beslissing sprake was van een bijzondere afhankelijkheidssituatie. Een beschermenswaardig gezins- of familieleven op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing wordt niet aannemelijk gemaakt. In deze situatie blijkt ook niet dat een verdere belangenafweging zich opdrong / opdringt.

Verzoekster stelt verder zelf dat pas na het nemen van de bestreden beslissing werd vastgesteld dat haar zus borstkanker heeft, zodat niet blijkt dat verweerder met dit gegeven – of de latere hospitalisatie van haar zus – rekening kon houden bij het nemen van zijn beslissing. Er blijkt dan ook niet dat deze gegevens – of de in dit verband naar voor gebrachte stukken – dienstig kunnen worden aangebracht in het kader van de huidige annulatieprocedure. Het komt de Raad in het kader van een annulatieprocedure ook niet toe deze gegevens in de plaats van het bestuur te beoordelen.

Verzoekster beroept zich verder op een privéleven in België, gelet op haar studies en de banden met de kinderen van haar zus. Zelfs voor zover een beschermenswaardig privéleven kan worden aangenomen, blijkt evenwel in geen geval dat er dan sprake is van een disproportionaliteit tussen verzoeksters persoonlijke belangen en het algemene belang.

De Raad benadrukt dat, zoals correct wordt vermeld in de bestreden beslissing, verzoekster wist dat zij enkel was gemachtigd of toegelaten tot een verblijf voor een beperkte duur, met name voor de duur van haar activiteiten als *au pair*. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat een activiteit als *au pair* maximaal gedurende 1 jaar vanaf de aankomst in België mogelijk is. Zij kon op zich dus geen enkele verwachting koesteren dat zij na dit jaar nog verder in België mocht verblijven. Er wordt verder herhaald dat niet blijkt dat verzoeksters zus ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing niet zelf kon instaan voor de zorg voor en opvoeding van haar kinderen, of dat verzoeksters aanwezigheid hiervoor noodzakelijk was. Verzoekster wijst nog op de zeer jonge leeftijd van de kinderen van haar zus, maar aldus blijkt andermaal nog niet dat haar aanwezigheid in België voor de kinderen noodzakelijk was. Zij maakt niet aannemelijk dat dit gegeven specifiek in de motivering diende te worden betrokken. Verzoekster en haar zus kunnen, zoals in het verleden, hun banden onderhouden, ook al keert verzoekster terug naar haar land van herkomst. Er blijkt ook niet dat verzoekster niet langer banden kan onderhouden met de kinderen van haar zus, door de moderne communicatiemiddelen en regelmatige bezoeken van haar zus en diens kinderen aan verzoekster in haar land van herkomst.

Er wordt nog opgemerkt dat verzoekster in haar schrijven van 13 juni 2018, waarbij zij een verblijfsmachtiging vroeg in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, niet specifiek wees op de banden met haar zus en diens kinderen als buitengewone omstandigheden die haar verhinderden om terug te keren naar haar land van herkomst om van daaruit de aanvraag via de gewone procedure in te dienen. Zij gaf dus zelf niet aan dat deze banden dermate hecht zijn dat deze eraan in de weg staan dat verzoekster tijdelijk terugkeert naar haar herkomstland om van daaruit een nieuwe aanvraag in te dienen. De thans bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat verzoekster in de huidige omstandigheden het grondgebied dient te verlaten, zonder dat deze eraan in de weg staat dat verzoekster – van zodra zij zich in het bezit heeft doen stellen van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten – opnieuw het grondgebied betreedt en hier verblijf houdt.

In zoverre verzoekster wijst op de door haar gevolgde opleidingen of haar studieproject, merkt de Raad vervolgens op dat zij in haar aanvankelijke vraag voor een statuutwijzing aangaf dat zij (onder meer)

Nederlandse taallessen volgde en de bedoeling had om de vereiste stappen te zetten om zich nadien in te schrijven in een hogere onderwijsinstelling zoals bedoeld in artikel 58 van de Vreemdelingenwet. Op geen enkele wijze bleek dat zij op dat ogenblik reeds enig idee had welke hogere studie zij dan wenste te volgen in België, of hiertoe al concrete stappen had gezet, minstens contacten had gelegd met een door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling die hoger onderwijs aanbiedt. Ook uit verzoeksters schrijven van 13 juni 2018, waarbij voormelde aanvraag werd geherkwalificeerd naar een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, blijkt niet dat verzoeksters 'project' om hogere studies te volgen in België reeds concrete vorm had gekregen. Zij gaf in dit schrijven aan op dat ogenblik een cursus Frans en 'cohésion sociale' te volgen bij 'Le Piment' en stelde zich te willen inschrijven voor een opleiding als zorgassistente ("aide-soignante"). Zij toonde evenwel andermaal niet aan dat zij dan reeds concrete stappen had gezet om te worden toegelaten tot deze studie. Op geen enkele wijze blijkt dat verzoekster zelfs maar in aanmerking komt om een dergelijke opleiding te volgen.

Het enkele gegeven dat verzoekster in België bepaalde cursussen heeft gevolgd, volstaat nog niet om aan te nemen dat er sprake is van duurzame sociale banden met de Belgische samenleving of beschermenswaardige persoonlijke, sociale of economische belangen in België. Er blijkt ook niet dat het door haar ingeroepen studieproject in België ten onrechte niet in rekening werd gebracht, waar niet blijkt dat zij in haar aanvraag dan een concreet studieproject kon voorleggen. Een loutere wens om in de toekomst hoger onderwijs te volgen, is niet gelijk te stellen aan een concreet studieproject. Verzoekster overtuigde evenmin dat zij dan reeds concrete 'beroepsvooruitzichten' heeft, zodat evenmin blijkt dat hiermee rekening diende te worden gehouden.

Een beschermenswaardig privéleven verbonden aan studies in België blijkt onvoldoende. Minstens blijkt, gelet op het ontbreken van een concreet studieproject, niet dat er op dit punt dan sprake kan zijn van een disproportionaliteit tussen verzoeksters persoonlijke belangen en het algemene belang. Verzoekster kan, van zodra zij alsnog kan aantonen in aanmerking te komen voor het volgen van een welbepaalde hogere studie in België, vanuit haar herkomstland steeds een nieuwe verblijfsaanvraag richten tot het bestuur.

Het op algemene wijze stellen dat er sprake is van "nauwe socio-affectieve banden" overtuigt ten slotte niet dat er voor het overige sprake is van duurzame banden met de Belgische samenleving die als privéleven onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster toont niet aan dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM heeft miskend.

3.7. De bescherming die wordt geboden door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers "een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden" (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Ook aan artikel 7 van het Handvest dient dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8 van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci*). Artikel 7 van het Handvest bevat rechten die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Nu geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk wordt gemaakt, kan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet of van artikel 7 van het Handvest worden weerhouden.

3.8. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met

welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Uit de voorgaande bespreking volgt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening hield met de banden tussen verzoekster en haar Belgische zus (en diens gezinsleden). Hij oordeelde dat er geen sprake is van bijzondere afhankelijkheidsbanden, waardoor niet blijkt dat de ingeroepen banden als gezins- of familieleven onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. Uit de voorgaande bespreking volgt ook dat verzoekster deze motivering niet weerlegt.

In het licht van de voorziene motivering dient te worden aangenomen dat het ingeroepen gezins- of familieleven in rekening is gebracht. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat de belangen van de kinderen van haar zus hierbij onvoldoende in rekening zijn gebracht, gelet op de vaststelling dat niet blijkt dat haar zus zich in een bijzondere afhankelijkheidsrelatie bevond ten opzichte van verzoekster, dus ook niet wat de zorg voor en opvoeding van haar kinderen betreft. Verzoekster overtuigt niet dat enig concreet aspect ter zake alsnog ten onrechte buiten beschouwing is gebleven.

Verzoekster geeft verder niet aan zelf gezondheidsproblemen te hebben. De gezondheidsproblemen van haar zus zijn pas na het nemen van de bestreden beslissing aan het licht gekomen, zoals zijzelf aangeeft, zodat verweerder hiermee geen rekening kon houden en hiernaar niet dienstig kan worden verwezen in de huidige procedure.

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt verder niet dat het privéleven een element is waarmee in het kader van deze bepaling rekening moet worden gehouden, zodat hierover ook niet moest worden gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.9. Richtlijnen hebben een rechtstreekse werking wanneer de erin opgenomen bepalingen onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk en nauwkeurig zijn. Het gaat om een verticale rechtstreekse werking die alleen geldt indien de lidstaten de richtlijn niet of niet correct hebben omgezet binnen de vastgestelde termijn (RvS 29 mei 2013, nr. 223.629). *In casu* dient te worden aangenomen dat de terugkeerrichtlijn werd omgezet in de Belgische wetgeving. Verzoekster toont niet aan dat deze omzetting niet correct is gebeurd. Er blijkt dus niet dat zij zich rechtstreeks kan beroepen op een schending van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn.

3.10. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Een schending van artikel 13 van de Vreemdelingenwet blijkt evenmin.

In zoverre verzoekster zich nog beroept op een schending van de '*nauwkeurigheidsplicht*' en de '*voorzichtigheidsplicht*' kan worden aangenomen dat zij andermaal doelt op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, zodat een verwijzing naar de voorgaande bespreking volstaat. Minstens ontbreekt een afzonderlijke en concrete bespreking ter zake.

3.11. De uiteenzetting van verzoekster laat de Raad verder niet toe te concluderen dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfwetgeving, zodat evenmin kan worden besloten dat de bestreden beslissing onevenredig of disproportioneel is. Een miskennis van het evenredigheids- of het proportionaliteitsbeginsel blijkt niet.

3.12. In de bestreden beslissing wordt daarnaast geen toepassing gemaakt van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, zodat niet valt in te zien dat bij het nemen van deze beslissing deze wetsbepaling werd miskend. Gelet op de beslissing van 28 juni 2018, dat verzoekster niet op rechtsgeldige wijze haar aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet had ingediend waardoor deze zonder gevolg werd gelaten, blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing op zich nog een toetsing aan deze bepaling diende door te voeren.

3.13. Voor zover verzoekster nog de schending van artikel 41 van het Handvest aanvoert, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van dit artikel duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de

lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Zij kan zich dan ook niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest beroepen.

Evenwel maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §§ 81-83; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 45).

Het wordt niet betwist dat door de afgifte van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht. Evenmin wordt betwist dat het bestreden bevel moet worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoekster ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is dus van toepassing.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie kan een schending van het hoorrecht evenwel pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/ Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Verzoekster houdt voor dat zij gehoord had moeten worden omtrent haar voorgehouden privé- en familielevens in België, omtrent haar studieproject en omtrent haar hangende aanvraag voor een statuutwijziging en haar hangende verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster overtuigt evenwel niet dat zij, inzake haar voorgehouden privé- en familielevens of haar studieproject, bij een eventueel gehoor voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing nog concrete en nuttige elementen naar voor had kunnen brengen die het beslissingsproces hadden kunnen beïnvloeden. Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoekster niet overtuigt dat zij een concreet studieproject heeft. Uit de voorgaande bespreking van het middel volgt evenzeer dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij inzake de banden met haar zus en diens kinderen, of eventuele overige banden met België, nog concrete elementen had kunnen aanbrengen die tot een andere uitkomst van de procedure hadden kunnen leiden. In zoverre verzoekster nog wijst op haar hangende aanvra(a)g(en), kan het volstaan erop te wijzen dat inzake deze aanvra(a)g(en) op 28 juni 2018 reeds een beslissing was genomen.

Verzoekster toont dus niet aan dat zij nog enige concrete en dienstige informatie had kunnen verschaffen die de besluitvorming van verweerder had kunnen beïnvloeden of hem ervan had kunnen weerhouden de thans bestreden beslissing te nemen. Een mogelijke onregelmatigheid op dit vlak kan in dit geval dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht, of van het algemene rechtsbeginsel *audi alteram partem*, wordt niet aangetoond.

3.14. De Raad herhaalt dat verzoeksters vraag voor een statuutwijziging en aanvraag tot een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op 28 juni 2018 zonder gevolg

werd gelaten, omdat deze niet op rechtsgeldige wijze was ingediend. Er blijkt niet dat verzoekster gerechtigd is tijdens een eventuele beroepsprocedure tegen deze beslissing in België te verblijven. Verzoekster heeft met huidig beroep verder haar grieven ontleend aan het Handvest en het EVRM indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst kunnen voorleggen aan de Raad, zonder dat blijkt dat zij reeds (gedwongen) is verwijderd van het grondgebied. In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoekster zich dienstig kan beroepen op een schending van artikel 47 van het Handvest of artikel 13 van het EVRM. Minstens blijkt niet dat verzoekster een voldoende belang heeft bij dit onderdeel van haar middel.

3.15. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

I. CORNELIS